

[Socialministeren.]

at der selvfølgelig kan være Tvivl om, hvorvidt Sygekassernes Økonomi kan holde til de store nye Byrder, der paalægges dem. Det har derfor ogsaa været drøftet, om man ikke burde sætte Bidraget for bidragydende Medlemmer højere, end det er sket, 2 Kr. og 2 Kr. 50 Ø. Nærmere Beregninger syntes imidlertid at føre til det Resultat, at dette Bidrag efter al Sandsynlighed vilde strække til, og derfor har vi af nærliggende Grunde ikke ment at burde forhøje Bidraget mere end nødvendigt for at redde Økonomien, ogsaa under Hensyn til, at der her bliver Tale om Beløb, som det kan blive ret besværligt for mange Mennesker at udrede.

Det ærede Medlem spurgte mig, om Dagpengene efter § 19 ogsaa vilde blive udbetalt for Søndage, saaledes som Lovforslaget er formuleret. Hvis ikke Vedtægterne for Sygekasserne indeholder en Begrænsning, for saa vidt selve Sygekassehjælpen angaar, maa det anses for utvivlsomt, at § 19 hjemler Udbetaling af Dagpenge ogsaa for Søndage.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at Lovforslagets Afsnit om Invalide- og Aldersrente i højere Grad end Afsnittet om Sygekasserne bærer Præg af de haarde økonomiske Vanskeligheder, som Statskassen tumler med for Tiden, ligesom i det hele taget af Trykket paa det danske Samfund i Øjeblikket i Modsætning til 1929, da Forslaget blev fremsat. Det er naturligvis rigtigt. Paa den anden Side var det ærede Medlem jo ogsaa selv opmærksom paa, hvad Prisreguleringen i givet Fald kan komme til at betyde med Hensyn til at betrygge de daarligst stilledes Forhold, denne Prisregulering, der jo nok er indført i Folketinget, som det ærede Medlem sagde, men som jeg i øvrigt allerede for 2 Aar siden ved Fremsættelsestalen i Folketinget efter Forhandling i Ministermøder og Partimøder tilbød den daværende Opposition netop ud fra den Realitetsbetragtning, at Socialreformens System er rigtigt, men at Prisniveauet siden 1929 var forandret, hvad jeg var villig til at tage Hensyn til med det samme gennem Indførelse af en Prisregulering, saaledes at Udgifterne ikke blev, som da Prisniveauet var højere. Det vilde man imidlertid ikke acceptere den Gang, men det er jo i Virkeligheden det, man har accepteret nu, i alt Fald fra Venstres Side.

Til den ærede konservative Ordfører (Hendriksen) vil jeg gerne sige, at det er for beskedent, naar det ærede Medlem siger, at hans Parti ikke har medvirket ved Udformningen af dette Forslag. Det er for

beskedent. Jeg erindrer saaledes en hyggelig Eftermiddag ovre hos Departementschefen i Socialministeriet, hvor jeg til min store Glæde saa det ærede Medlem i intenst Arbejde paa at udforme det foreliggende Lovforslag. Jeg beklager, at jeg ikke har set ham senere Eftermiddage, men det er altsaa ikke min Skyld. Jeg vil blot protestere imod, at det ærede Medlem ikke skulde have haft nogen Indflydelse. Uden at jeg har været til Stede, tror jeg, efter mit Kendskab til det ærede Medlems Interesse for og Kundskab om disse Forhold, at han har haft en ikke ringe Indflydelse, og derfor beklager jeg det, hvis det virkelig skulde ende med, at han vilde stemme imod Forslaget.

Der ligger jo ikke i dette, at vi naaede det Resultat, som den ærede konservative Ordfører selv ønskede at naa. Det vilde sikkert heller ikke være naaet, selv om det ærede Medlem havde fortsat sine Bestræbelser hos Departementschefen, for det naas aldrig ved et Forlig. Hermed maa det ærede Medlem dog være kendt fra tidligere Lejligheder, hvor han har sluttet Forlig med Regeringen. Alt det, han ønskede, har han ikke faaet, og det vil han heller ikke faa i Fremtiden. Men omvendt maa det ærede Medlem jo ogsaa være klar over, at et Forlig er nu en Gang et Forlig, selv om det er Venstre, man har sluttet det med. Det ærede Medlem syntes at gaa ud fra, at der gjaldt andre Regler, naar vi slutter Forlig med det konservative Folkeparti, end naar vi slutter Forlig med Venstre, saaledes at man, naar man var blevet enig med Venstre, kunde begynde at ændre det hele her i Tinget. Det kan man ikke. Et Forlig er nu en Gang et Forlig. Om man saa vil kalde den Enighed, der er opnaaet mellem Regeringspartierne og Venstre, for rørende eller ej, kommer vel noget an paa, hvem Betragteren er. Det vigtigste, det afgørende er i og for sig, at der er opnaaet Enighed. Hvor rørende den er, skal jeg ikke nærmere undersøge, men det er en Enighed af den Karakter, at de, der har sluttet Forliget, føler sig bundet derved, og det har det ærede Medlem selvfølgelig Ret i, at paa dette Trin af Forhandlingerne vil man ikke kunne regne med, at der vil blive taget Hensyn til Realitetsindvendinger paa afgørende Punkter. I saa Fald maatte Forhandlingerne begynde forfra igen, og herom kan der jo ikke være Tale og vilde der heller ikke have været Tale, hvis det havde været det ærede Medlem, der havde staaet som den ene af Parterne. Der er jo i Virkeligheden ingen Tvivl paa dette Punkt. Men derfra og saa til at sige, at det er fuldkommen